

סביב השמש

כתבה אלסה-בריטה טיצ'ינל
צייר ג'סטין גרואל

פרק 1

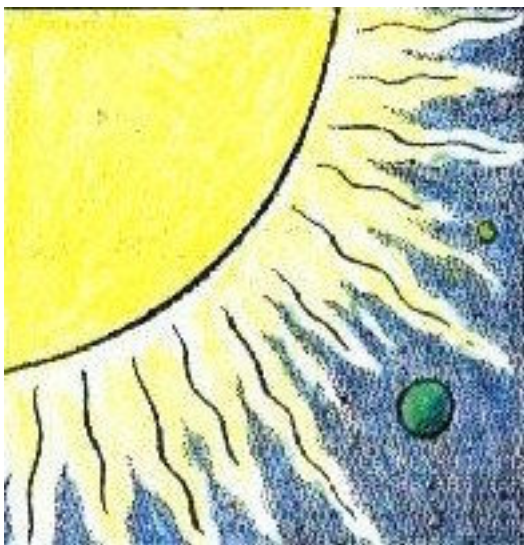
"לא חשוב מי אני" ענה האיש הקטן "אבל תוכל לקרוא לי דוד פייפל. בוא, תזדרז. עלינו לעבור דרך ארוכה עד הבוקר."
פטר ירד בסקרנות מהמיטה והתלבש מהר. האיש הקטן קפץ על כתפו.
"תחזיק חזק!" הוא קרא "הנה אנו זזים!"
פטר לא ידע בדיוק מה עליו להחזיק, אך לא היה לו זמן לשאול. לפני שהספיק לומר "מה?" הם כבר עפו דרך לילה חשוך, גבוה, גבוה מעל הבתים. הם עלו בתוך הריקנות הכחולה אל הכוכבים רבים כל כך שפטר לא יכול כבר להבחין מי מהם כדור

פטר הניח את הגלגלות החדשות שלו בפינה, כך שיוכל לראותן מיד בבוקר, הניח את בגדיו על כסא ונשכב במיטה. ראשו היה מלא שאלות אותן שכח לשאול במשך היום.
"הייתי מאוד רוצה שמישהו יענה על הכל שאשאל" חשב.

"האם באמת אתה רצה בכך?" נשמע קול דקיק ליד מרפק שלו. פטר הביט לשם. איש קטן, ככובע גדול ומשונה, יושב בקצה המיטה. "כי אם אתה רוצה, אולי נוכל לסדר זאת" מלמל האיש הקטן וליטף את זקנו הארוך. ידו הייתה קטנה כמו ציפורן הזרת של פטר.
"מי אתה?" שאל פטר.

הוא עלה על אפו של פטר
והצל בשתי זרועותיו על
עיניו. "עכשיו אתה רואה?"
"כן" ענה פטר בפקפוק
"הוא נראית קטן נורא."
"הוא אמנם קטן" אמר דוד
פייפל "הוא רק כדור קטן
שנע סביב השמש

ומתגלגל, כדי שלאנשים

מצד אחד יהיה מחצית הזמן אור היום ומחצית
הזמן השנייה לאלה שמהצד השני. יום ולילה,
נכון?"

"אני לא מבין" אמר פטר.

"לא שמת לב איך השמש עולה מצד אחד של

השמיים ושוקעת בצד שני?"

"בוודאי" אמר פטר, גאה שידע זאת "השמש עולה

במזרח ושוקעת במערב."

"כן, רק שהיא לא בדיוק עולה ושוקעת. מכאן תוכל

לראות. השמש נשארת במקומה וכדור הארץ סובב

הארץ שממנו באו. כל הכוכבים נצצו וזרחו סביבם
ופטר התחיל לחשוב שאולי גם הם בעצמם כבר
נוצצים וזורחים.

אבל אז התקרבו לכוכב שנראה גדול יותר
מהאחרים. הוא גדל וגדל בעיניו של פטר עד שהם
בסוף נחתו על פסגת הר שעל הכוכב הזר והמוזר
הזה.

"איפה אנחנו?" שאל פטר "ואיפה כדור הארץ?"
"אנחנו במחצית הדרך לקוטב בצפוני של השמיים"
ענה דוד פייפל "הבט, שם תוכל לראות את הכדור
הארץ" והוא הצביע לחלל.

"איזה מהם?" שאל פטר שהמבט על מיליוני
הנקודות הזוהרות בשמיים הכחולים גרמו לו
סחרחורת.

"אתה רואה את השמש שם" אמר האיש הקטן

"שם, שמאלה מהכוכב הגדול הזה?"

"כן" אמר פטר "האם זו הכדור הארץ?"

דוד פייפל גיחך "כמה יהירים אתם, האנשים!" אמר

"לא, כדור הארץ הוא הגרגיר השלישי הקטן שסובב

סביבו. תוכל לראותו אם תעצום למחצה את עיניך".

אותה וגם מסתובב בעצמו. כל פעם שהוא מסתובב השמש מאירה על צד אחר."

פתאום דוד פייפל קפץ למטה. סביב היו מונחים אבנים מבריקות רבות. דוד פייפל הרים אחת מהן ושם על סלע שטוח. ואז שאל את פטר "איפה

הסביבון שלך?"

"סביבון שלי?" הופתע

פטר. הוא מישש בכיסו,

הוציא חתיכת שרוך, כמה

מסמרים חלודים ובסוף

את הסביבון שלו.

"איך ידעת שיש לי סביבון

בכיס?" שאל.

"לא חשוב איך ידעתי" ענה דוד פייפל "שים אותו כאן."

פטר שם את הסביבון על הסלע. דוד פייפל הביט

עליו בקפידה ואחר כך נגע בצדדיו. "האם הוא

עובד?" שאל.

"בוודאי שעובד!" פטר לקח את הסביבון, כרך חבל סביבו ומשך. הוא הניח את הסביבון המסתובב על

הסלע השטוח והסביבון התחיל לרקוד במעגל רחב סביב האבן הבהירה שנחה על הסלע.

דוד פייפל קפץ הצדה "אל תיתן לו לדרוס אותי!" קרא.

"הבט" קרא פטר "הוא נע סביב השמש!" פטר

עדיין חשב על השמש ועל כדור הארץ והסביבון

נראה היה כמו כוכב לכת הסובב את השמש.

"האם כך סובב כדור הארץ?" שאל.

"נכון" אמר דוד פייפל "כדור הארץ הוא כמו סביבון

גדול והוא מסתובב הרבה, הרבה פעמים בדרכו

סביב השמש. אבל מכאן נראה לנו שהוא נע לאט

מאוד, כי אנחנו קטנים."

פטר הביט על דוד פייפל ולא יכול שלא לחייך. דוד

פייפל היה באמת קטן מאוד. אבל דוד פייפל ידע

מה פטר חושב והתיישר למלוא ששת הסנטימטר

של גובהו.

"אני בדיוק במידה המתאימה לי, כמו שאתה

במידה המתאימה לך" אמר בחומרה "ואתה הרי

קטן מאוד על כדור הארץ."

"סליחה" אמר פטר "לא התכוונתי לפגוע."

"זה בסדר" דוד פייפל חייך שוב "ראה, כדור הארץ הוא גדול מאתנו בהרבה ומספיק שיסתובב רק פעם אחד כדי לעשות לנו יום ולילה. ולסוב את

השמש סביב

לוקח לו שנה

שלמה."

בינתיים הסביבון

הפסיק לנוע

ופטר לקח אותו

והניע שוב. הסביבון המשיך את דרכו לאט סביב האבן הנוצצת.

"הוא יכול לגרום לסחרחורת" אמר פטר "האם זה

מה שגורם לחום בקיץ?"

דוד פייפל גיחך "לא" אמר "שים לב מה מצבו של

הסביבון כשהוא נע."

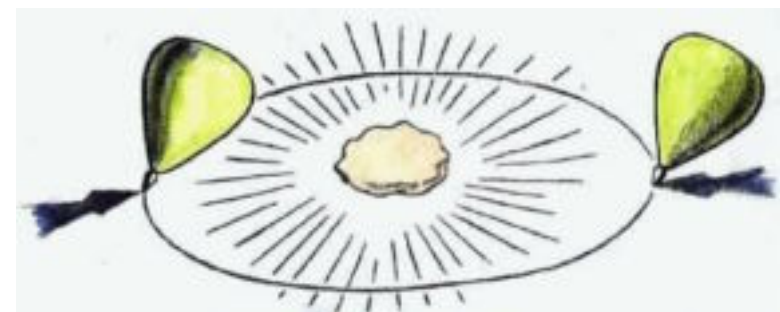
פטר התכופף מעל הסלע והביט על הסביבון

המסתובב.

"אינני רואה דבר" אמר.

"תסתכל שוב" אמר דוד פייפל "האם הוא לגמרי

ישר?"

"אא" ענה פטר "לא, כמובן שלא. הוא מתנדנד לצדדים."

"הסביבון בוודאי מתנדנד יותר" אמר דוד פייפל "כי

לכדור הארץ כל נדנוד כזה לוקח אלפי שנים. אבל

לכן הוא קצת נטוי."

פטר תפס את הסביבון שניה לפני שזה גלש

מהסלע "אני רק מקווה שכדור הארץ לא עושה כך!"

אמר.

דוד פייפל גיחך שוב. "סובב אותו שוב" אמר.

פטר הניע את הסביבון וזה המשיך בדרכו על

הסלע.

"עכשיו שים לב" אמר דוד פייפל "תראה כשהציר

של הסביבון נוטה, הקצה העליון שלו, זה הקצה

הצפוני, נעשה קרוב יותר לשמש כאשר כדור הארץ

מצד אחד של השמש, ורחוק יותר כשהוא בצד שני

של השמש?"

"כן" קרא פטר "כשהצפון קרוב יותר לשמש הוא

מקבל יותר אור גם כשהוא מסתובב כל הזמן."

"נכון" אמר דוד פייפל "נניח שתחייה על הסביבון,
על חלקו העליון, צפונה מהמרכז. איזו עונה תהיה
שם?"
"איזו עונה? אא, הבנתי" פטר חשב דקה "ככה
נעשה קיץ?"
פטר נהנה ממש. הוא הצליח בעצמו להגיע לפתרון
זה. "אבל" קרא בהתרגשות "אבל אז למטה מוכרח
להיות חורף. וכאשר כדור הארץ בצידה השני של
השמש, יהיה קיץ למטה וחורף למעלה. אז לכן כל
שנה מתחלף חורף וקיץ! וכל הזמן הזה מתחלפים
יום ולילה הרבה פעמים כי כדור הארץ מסתובב
סביב עצמו גם כן."
"הו-הו!" דוד פייפל הציץ על פטר מתחת לשולי
הכובע הגדול שלו "אתה מהיר תפיסה יותר מאשר
חשבתי. אולי נוכל לתת לך את השנה הגדולה."
"מהי השנה הגדולה?" פטר הרגיש שמדובר
במשהו מרגש.
"ובכן" אמר דוד פייפל "זה משהו שרק אנשים
מעטים יכולים לקבל. אינני יודע עוד איך זה לגביר."

"אנא, אמור לי" ביקש פטר. הוא התרגש מאוד בלי
לדעת למה.
"קודם כל אמור לי" אמר דוד פייפל "מה תעשה אם
מישהו ישאל אותך שאלה?"
"כמובן שאענה לו."
"תמיד?" קולו של דוד פייפל נעשה פתאום חמור
מאוד.
"ובכן" פטר עצר לרגע את דבריו "רק אם אדע את
התשובה" הוסיף בפקפוק.
"טוב!" דוד פייפל קפץ שוב על כתפו של פטר "אתה
מתאים" אמר "רק תזכור זאת ואז תוכל לשאול את
כל אחד את מה שרק תרצה לדעת."
הוא הצביע שוב למטה, שם איפה שהסתובב
הפרור של כדור הארץ, הפרור השלישי סביב
השמש הקטנה, שמאלה מהכוכב הגדול.
"הבט בקפידה" אמר דוד פייפל "אתה רואה איפה
עכשיו כדור הארץ. הוא סובב את השמש ואתה
הולך יחד אתו. רק עכשיו אתה יודע שאתה הולך
יחד אתו. עד שהוא יחזור שוב לאותו המקום, תוכל
לשאול את כל אחד שתמצא שם ואת כל השאלות

פרק 2

העצים היו שקטים מאוד. פטר הרגיש בודד אחרי שדוד פייפל עזב והוא לא ידע לאן ללכת. הוא רצה לבכות אבל אז נזכר כי הוא כבר בן שבע, והילדים

בני שבע לא בוכים.

הוא התחיל לרוץ דרך היער וניסה למצוא את דוד פייפל. "דוד פייפל!" קרא "דוד פייפל!" אך לא נשמע דבר. פטר עמד עצוב ולא ידע מה לעשות. הפליא אותו שדוד פייפל הקטן, לא גדול מאחת האצבעות

שתרצה. וכל אחד יענה לך בדרכו המיוחדת. ואם תשאל שאלות טובות, תקבל תשובות טובות. אם תשאל שאלות טיפשיות, תקבל תשובות טיפשיות. כדור הארץ, העצים, הדשא, השמיים, האדמה והים יענו לך, עד שתחזור לאותו המקום שוב.

דוד פייפל עלה על אפו של פטר עד שזה היה צריך לפזול כדי לראותו. "תזכור" הוא נפנף עם אצבעו, שגודלו כמו זיף של מברשת שיניים "ואתה חייב לענות גם על שאלות של אחרים."

פטר פזל על האיש הקטן שבקצה אפו והוא נראה לו כה מצחיק שהתחיל לצחוק. דוד פייפל תפס את גבתו של פטר וקרא "אל תעשה זאת! אני עלול לפול ולשבור את ראשי" והוסיף "ואיך תחזור אז הביתה?"

פטר התנצל. "אני מצטער" אמר "לא התכוונתי להפיל אותך. ואני מבטיח לענות על כל השאלות שישאלו אותי, רק אם אדע את התשובות." דוד פייפל עזב את הגבה וחזר על כתפו של פטר. ופתאום צעק "החזק חזק! הנה זזנו!"

שלו, יכול לגרום להרגשה כזו. פטר הרגיש מאוד בודד.

הוא התיישב על השורש של אחד עצים, כשפתאום שמע קול חלוש מאחוריו. "סליחה" אמר הקול.

פטר הביט סביב אך לא ראה אף אחד, אלא רק סנאי שניסה לעבור לידו כדי לטפס לביתו שבחלול העץ. "סליחה" אמר שוב הסנאי.

"או" אמר פטר כשהוא זז מהר הצדה "לא ידעתי מי מדבר אלי. עוד אף פעם לא שמעתי סנאי מדבר." "זה יתכן" אמר הסנאי "אני מבין שעוד לא התרגלת לשנה הגדולה שלך. דוד פייפל סיפר לי עליך. אתה פטר."

"כן" אמר פטר ובזה הסתיימה בינתיים השיחה. הסנאי היה עסוק מאוד כי הוא ניקה את הקן שלו וטאטא אותו בקש, בזמן שפטר הסתכל. אחרי שהוציא חיפושית גדולה מהקן הוא נשען על הקש ואמר

"דוד פייפל אמר שהיום ירד שלג ולכן אני מכין את הקן, כי היום אנו נישאר בפנים. מה אתה תעשה?" "אני.. אני לא יודע" אמר פטר.

"הייתי מזמין אותך פנימה, אבל אתה גדול מדי. אולי מוטב שתחפש לך מחסה במקום אחר." באותו הרגע פתית שלג גדול ירד והתיישב על אפו של פטר. פטר פנה אל הסנאי וצחק. "ראית?" שאל "אני אוהב שלג. אתה לא?" ואז נזכר בנימוסים והוסיף "תודה שהזמנת אותי, גם אם אינני יכול להיכנס."

עוד פתית שלג נחת על שרוולו וכעבור זמן קצר האוויר התמלא פתיתי שלג מסתחררים. היה שקט מוחלט והפתיתים רקדו בריקוד חינוני. כעבור זמן קצר כל ענף ובד היו מכוסים שלג.

פטר תפס פתיתים בידיו והסתכל על הכוכבים הלבנים האלה. "אתם יפהפיים" אמר.

"הלו פטר" נשמע קול דקיק "אתה באמת חושב שאנו יפים?"

"אני מנסה למצוא ביניכם שניים זהים" אמר פטר "האם תעזרו לי?"

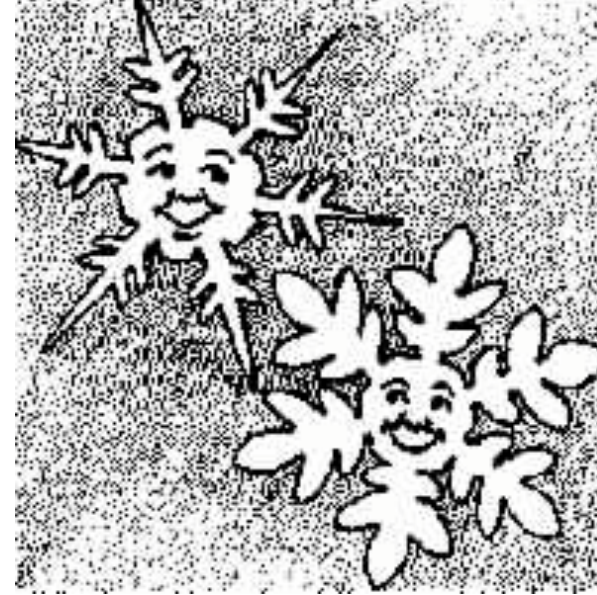
זה היה דוד פייפל. הוא עמד על ענף והביט סביב.
"הלו דוד פייפל" שרו פתיתי השלג "אם הוא לא
פתית שלג אז אולי הוא איש שלג" ואחדים צחקו
שוב.

פטר הסתכל על עצמו. הוא ראה כי השלג כיסה את
כולו וצחק גם הוא "אני באמת נראה כך. נכון?"
"כך אתה נראה" חייך דוד פייפל "אולי תרצה לבנות
אחד?"

כל פתיתי שלג התחילו לקרוא במקהלה "בנה איש
שלג, פטר, בנה איש שלג!"
"מיד" אמר פטר. הוא אסף פתיתי שלג בשתי ידיו
והם התחבקו אלה לאלה, כמה שרק יכלו.

פתיתי השלג התחילו לצחוק כולם יחד. "הו, פטר"
צחקו "אינך יודע כי אין בינינו שנים זהים? נסה
למצוא, אם תרצה, אבל לא תמצא זוג זהה לעולם"
והם צחקו שוב.

פתאום נשמע קול
חמור "זה לא יפה
לצחוק כך מפטר
המסכן. מאין לו לדעת
שכולכם שונים זה
מזה? הוא לא פתית
שלג."

פטר נבהל. זה היה פתאומי. הם היו שוב בתוך השמיים הכחולים עם הכוכבים הנוצצים סביב. לרגע הוא חשש שדוד פייפל לא ימצא את כדור הארץ בין כל הדברים הנוצצים האלה. אבל אז הוא ראה אותו. זה היה הפרור השלישי מהשמש

מהר מאוד עמד כבר איש שלג. גם דוד פייפל רצה לעזור, אבל לא יכול היה לעשות הרבה כי היה כל כך קטן. הוא רק עמד על הענף ופיקד על פטר. "עכשיו קח שני אצטרובלים" אמר דוד פייפל כשאיש השלג היה מוכן. פטר הוציא שני אצטרובלים מתחת לשלג ושם בפנים של איש השלג.

"וגם מקטרת" אמר דוד פייפל. פטר חיפש חתיכת ענף עקומה כדי לשים אותה בפיו של איש השלג. בסוף החליט על ענף שעליו עמד דוד פייפל. אבל כשניסה לשבור אותו, הידיד הקטן נעלם פתאום.

"וי" חשב פטר "אני מקווה שהוא לא נעלב." הוא דאג, כי הרגיש כבר מאוד תלוי במה שהיה אומר לו דוד פייפל. הוא הביט סביב אבל לא ראה אותו יותר.

פתיתי השלג רצו שישחק אתם עוד, אבל פטר רצה למצוא את דוד פייפל. הוא הלך עצוב דרך השלג וחשב מה יקרה לו עכשיו, בשקט הלבן הזה.

שנעשה גדול יותר ויותר. ופתאום הם היו בבית.
הם עברו ליד הירח ונחתו ברכות על כדור הארץ.
"הגענו" אמר דוד פייפל בשקט "תרצה עוד לשאול
משהו לפני שאלך?"

"אל תלך" אמר פטר
"אני מחבב אותך.
לא תישאר אתי?"
"אהיה בסביבה אם
תזדקק לי" אמר דוד
פייפל ונעלם. פטר
נשאר לבדו ביער
גדול.

פרק 3

פטר עצר ליד פלג קטן שקפא כמעט לגמרי, פרט
לזרימה דקיקה במרכזו. פתאום הוא שמע קול צרוד
"גררמפ! פטר, גררמפ!"
דוב שחור וגדול בא לקראתו בצעדים מוזרים. פטר
נבהל כל כך שלא יכול היה לזוז ולברוח. הוא רק

הדוב התכרבל בתוך המאורה והראה לפטר איפה להתמקם. פטר התיישב בזהירות. עם "גררומפ" אחרון הדוב נרדם חזק. במאורה היה נעים וחם. פטר התכרבל קרוב לפרווה הגסה של הדוב וכעבור רגע ישן גם הוא. הוא ישן זמן רב עד שקול חד העיר אותו באומר "קדימה פטר! אינך יכול להישאר כאן את כל חייך." זה היה דוד פייפל. "או" פטר שפשף את עיניו "מה שעה עכשיו?" "הגיע זמן לקום" אמר דוד פייפל "ישנת כמעט שבוע שלם."

עמד שם ובטוח היה שהדוב יבלע את כולו. "גררמפ!" אמר שוב הדוב. "מה שלומך?" אמר פטר והשתדל לא לרעוד. דוד פייפל אמר הרי שהוא יכול לשאול את כל אחד ואת כל דבר, אך הוא לא דיבר על דובים שחורים גדולים ועל מה על פטר לעשות אתם. "תודה, לא רע, אבל אני מנומנם" ענה הדוב. פטר הבין שהדוב לא כועס בכלל. ה"גררומפ" שלו הייתה רק צורה של ברכה. "בדיק עמדתי ללכת לישון" פיהק הדוב "ומה אתה תעשה?" "אינני יודע" אמר פטר. "יש מקום לעוד אחד" נהם הדוב "מוטב שתבוא אתי". פטר לא היה בטוח אם רצה לעשות כך. הדוב נראה לו מאוד מחוספס. אבל בחוץ היה קר ולכן החליט שלפחות ילך לראות איך גר הדוב. היה שם חלול גדול בתוך הסלע. כמעט מערה, חשב פטר. החלול היה יבש ומרופד יפה בזרדים ועלים יבשים, כך שהיה נוח לשכב עליהם.

"הוא ישן כל החורף. זה כמו לילה בשבילו."
"אז הוא נשאר ער כל הקיץ?" שאל פטר.
"לא בדיוק. הוא ישן ומתעורר בלילות וימים בדיוק
כמוך."

פטר חשב רגע ואז אמר "אני מניח שזה נכון, אם
הוא יודע שכדור הארץ סובב את השמש. האם הוא
יודע זאת, פטר?"

"ובכן" אמר דוד פייפל "הוא יודע זאת במובן מסוים
אבל לא כמוך. הוא מרגיש זאת ואתה מבין זאת."
"אא" ענה פטר לא לגמרי בטוח שהבין.
"אגב" אמר דוד פייפל "פחדת מהדוב, נכון?"
"כן" ענה פטר קצת מבוייש.

"אינך צריך לפחד" אמר דוד פייפל "כל זמן שאתה
בשנה הגדולה, הכל יהיה ידידותי כלפיך. קול של
דוב צרוד, אבל הוא לא יפגע במי שיש לו שנה
גדולה.

"או" אמר פטר "אז אני לא צריך לפחד."
"זהו זה" ענה דוד פייפל "אם תפחד אתה עלול
לאבד את השנה הגדולה. ובאמת, כמעט אבדת
אותה. אילו היית בורח, יתכן והוא היה פוגע בך."

"שבוע!" קרא פטר. הדוב התחיל לזוז קצת ופטר
הנמיך את קולו "שבוע?" לחש "אבל למה הוא ישן
עדיין?" שאל.

"הוא ישן כמה חודשים" אמר דוד פייפל "בוא, צא
החוצה!"

פטר זחל מהמאורה בשקט ובחושך שאל "למה הוא
ישן כל כך הרבה זמן?"

פטר נזכר כמה שרצה לברוח מהדוב.
"רק אל תפחד" אמר דוד פייפל.

פרק 4

"אני מצטער" אמר פטר "אולי אוכל למסור לה דבר מה ממך. ומדוע עליך לעזוב? אינך יכולה להמתין עד שהיא תופיע?"
"לא, כנראה לא" השלגייה היססה קצת "כי עלי להיות במקום אחר עוד מעט."
"אבל את לא יכולה לנוע. איך תוכלי ללכת מכאן?"
פטר הסתכל היטב וראה שהשלגייה מחוברת היטב למקומה.
"אא, זה פשוט. אני רק מתה כאן ופורחת יותר גבוה בהרים ויותר צפונה."
"אני מבין" אמר פטר למרות שלא הבין כלל.
"אצטרך לשאול את דוד פייפל על כך" חשב לעצמו.
"חיפשת אותי?" פטר הכיר את קולו של דוד פייפל והסתכל סביב, אך לא ראה אותו. ואז שמע את הגיחוך המוכר.

שקט שרר ביער האורנים הגדולים, בו התהלך פטר תוך הקשבה לטפטוף מי השלג המתמוסס מהענפים.
"הלו פטר" נשמע קול שקט קרוב לרגליו. פטר הסתכל וראה פרח לבן המציץ בין מחטי האורן שעל האדמה.
"הי!" פטר התכופף והביט על הפרח הלבן "מי אתה?"
"אני שלגייה. האם ראית כבר את בת דודי הסיגלית?"
"לא, לא ראיתי עדיין."
"וי! זה רע מאוד. עכשיו עלי לעזוב בלי לפגוש אותה. גם היא תצא מאוחר השנה."

"כאן, על השרוול שלך" אמר דוד פייפל "אל תיבהל."

"אני לא נבהל" מלמל פטר "בכלל לא. אבל הייתי רוצה שתזהיר אותי קודם."
"אז מה רצית לשאול אותי?"

פטר התחיל לחשוב "נדמה לי ששכחתי."
"עלי" אמרה השלגייה.

"כן. איך ידעת?"

"השתמשת בלשון שלי" אמרה השלגייה "אתה יודע.. לשון המחשבה."

"אכן, דוד פייפל, איך היא יכולה לזוז מכאן?"
"אתה זוכר שדיברנו על כדור הארץ הנע סביב השמש?"

"כן, ודאי" אמר פטר "אנו מקרבים את הקצה הזה לכוון השמש ולכן בא האביב. אני מבין. אבל למה היא חייבת ללכת למקום אחר?"
"כי האביב נע צפונה, כמובן."

"וי!" אמר פטר "זה נראה כל כך פשוט שם אבל זה מאוד מסובך כאן. נכון?"

"אז הבט!" דוד פייפל קפץ ארצה ונשען על השלגייה. הוא פנה אליה "תסלחי לי. נכון?"
"רק אל תדחוף את עלי הכותרת שלי" אמרה השלגייה "הם עוד מעט יפלו" היא הפסיקה רגע "אלא אם תרצה שאעזוב עכשיו."

"לא, לא" אמר דוד פייפל "תישארי עוד רגע."
"הנה" הוא המשיך ונתן לטיפה קלה לגבעול הפרח.

"אוך!" קראה השלגייה "הנה נופל כבר עלה ראשון שלי" ועלה אחד נפל ברכות לאדמה.
"אני מצטער" אמר דוד פייפל "היה כנראה חופשי מאוד."

"תמשיך, אל תדאג לי" אמרה השלגייה אך ראשה ירד קצת יותר נמוך.

"ובכן, כפי שאמרתי" המשיך דוד פייפל "וי, הנה עוד אחד נופל" ועוד עלה כותרת נפל לרגליו.
"אין דבר, עכשיו אפרד" אמרה השלגייה חלשות
"אראה אותך מאוחר יותר. אני עכשיו מתחילה להנץ בצפון."

"נדמה לי שהבנתי" אמר פטר.
"אני חושב כך" אמר דוד פייפל ונעלם.

קצת עצוב היה לפטר כשעזב את השלגייה הקטנה והוא התחיל ללכת למעלה ההר כדי למצוא, אולי, אחרת.

אחרי זמן מה הוא הגיע לפלג מים ששר לעצמו כשרקד וקפץ מעל האבנים.

"שלום פטר, טוב לראות אותך."

"שלום" פטר הביט סביב כדי לראות מי מדבר.

"זה אני" צחק פלג המים "היית צריך כבר להכיר את קולי. הוא קצת יותר חזק מאשר רגיל כי אני מלא שלג מההרים."

"או" פטר הביט על הפסגה המושלגת שממנה נבע מעיין הפלג ופתאום נזכר.

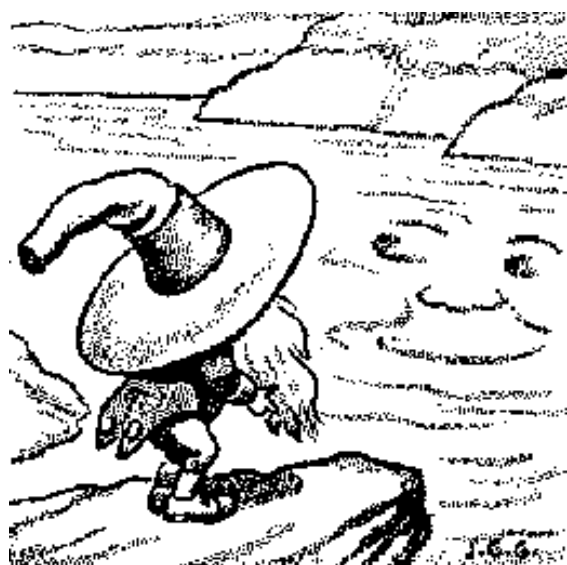
"אולי ראית פרחי שלגייה כאן" שאל.

"ראיתי אחדים" ענה הפלג "הם מתחילים להופיע אבל זה עדיין מוקדם. כאן הרבה יותר קר."
"וסיגליות?"

"עוד לא" ענה הפלג "אבל הן תופענה. מדוע, אתה מחפש איזושהי?"

זכים לשתייה. ואיך היה צומח כל דבר? אי אפשר לחיות בלי מים. הכל תלוי בעבודה שלי. "סליחה" אמר פטר "לא התכוונתי לפגוע ברגשותיך. אני בטוח שאתה חשוב מאוד. "טוב" ענה הפלג מפויס כבר "הרי אני לא הפלג היחיד. בוא ואבהיר. לא הייתי רוצה שתחשוב שכל

הפלגים הם יהירים. היו כאלה שטעו וחשבו שהם היחידים שבעולם. ומה קרה?" הוא הפסיק לרגע "הם התייבשו. וזה היה הסוף שלהם. לא, אנחנו הפלגים לא חשובים ביותר, אלא רק העבודה

"בעצם כן. שלגייה בקשה שאמסור דרישת שלום לסיגלית, אבל עוד לא ראיתי אף אחת. "עוד תראה אותן" שר הפלג "אולי תרצה לשיר יחד אתי? אני עסוק מאוד כי יש לי הרבה מי שלגים להעביר כל הדרך עד הים, ואני

תמיד שר בעבודה.

"למה עליך לעבוד כל כך קשה?" שאל פטר. "כי אני אוהב לעשות זאת. "הפלג נתן ערבול קטן בין שתי אבנים גדולות והתגלגל בהנאה. "הים תמיד שולח הרבה מים לעננים והעננים זורקים שלג על ההרים. ואני צריך לשאת שוב את כל המים האלה לים, כדי שיוכל להמשיך. "איזה בזבז זמן ועבודה" אמר פטר. "מה פתאום בזבז" בעבע הפלג בעלבון "הייתי רוצה לדעת מה היית עושה אילו לא הבאתי לך מים

שאנו עושים היא החשובה. כמוך. אתה לא חשוב.
אבל אתה חושב, וזה מה שחשוב. הבנת?"
"אתה אומר שהמחשבה שלי יותר חשובה ממני?
אינני מבין זאת" אמר פטר.
"הה" נשמע קול מוכר. פטר הסתובב וראה את דוד
פייפל שנשען על סלע קטן "תמיד משהו מביך
אותך" הוא קרא "אני מבין שככה זה כשנותנים
לילד קטן את השנה הגדולה. אז מה אתה רוצה
לדעת?"

"הפלג אומר שאני בעצמי אינני חשוב, אבל
המחשבה שלי היא החשובה. איך המחשבה יכולה
להיות חשובה יותר מהחושב עצמו?"
"היא לא חשובה יותר" אמר דוד פייפל "אבל אילו
לא חשבת לא היית אדם חושב. בנת?"
"עכשיו הבנתי" אמר פטר.
"לזה התכוון הפלג" אמר דוד פייפל "הוא מדבר
הרבה ולכן לא אומר את הכל ברורות, אבל כוונותיו
הן טובות."

"איזו כוונות טובות!" הפלג בעבע בכעס "מה יכול
להיות ברור יותר ושקוף ממני?" והוא הרגיע את מי

הבדולח שלו כך שפטר יכול היה לראות כל אבן
קטנה בקרקעית שלו.
"אתה באמת זך מאוד ויפה, כולנו יודעים זאת"
אמר דוד פייפל "אבל אתה מקשקש, נכון?"
"בוודאי. זו העבודה שלי" בעבע הפלג בשמחה
ושלח ענן של קצף שכמעט והטביע את דוד פייפל
המסכן כך שזה נאלץ להעלים מהר.
"זקן משעשע" גיחך הפלג.

"אתה רואה איפה הקצה?" אמר הים "זו רק ההתחלה. לאן שלא תלך על הפנים שלי תראה את הקצה. כמו נמלה על כדור משחק."
 פטר צחק. הוא תיאר לעצמו נמלה על כדור משחק קטן, החושבת שקצה העולם הוא שם, איפה שהיא לא יכולה כלל לראות. זה יראה כמו משטח, כמו הים, בעצם.

פטר לקח אבן קטנה והטיל אותה על גל גדול. אך אז נזכר שהים הוא חי ומיהר להתנצל.
 "זה בסדר" אמר הים "אנשים עושים זאת כל הזמן. זה לא מפריע לי בכלל. זה חוסך לי עבודה להחליף את האבנים כל הזמן."
 "אתה עושה זאת?"

"כן, ודאי. מוקדם או מאוחר כל גרגיר חול וכל אבן מגיעים בסוף לתחתית שלי ואלה שלמטה עולים לחוף. זה מחזור מסודר שמתבצע כל הזמן."
 "מדוע?" שאל פטר.

"כדי לנקות אותם. הרי לא היית לובש בגדים בלי לכבס אותם מדי פעם. נכון?"

זמן מה הלך פטר לאורך פלג המים. הפלג התפתל דרך יער ומישור ושדה עד שנעשה לנהר גדול.
 בדרך פטר פגש גם את הסיגלית ומסר לה את דרישת השלום מהשלגייה. הסיגלית נשפה לו קצת ריח שלה והודתה.

"מסור דרישת שלום ממני לורד, אם תפגוש אותו."

אחרי דרך ארוכה הנהר הגיע עד לים. פטר עוד לא פגש את הים מעולם. "הוא גדול כל כך" לחש לעצמו "איך יתכן שיש כל כך הרבה מים?"
 "עוד לא ראית הרבה" נהם הים והטיל גלים גדולים על החוף "שם בעומק יש הרבה יותר."
 "עד לאן זה מגיע?" שאל פטר.

"תופתע לדעת מה הכל זורם יחד עם המים" אמר
 דוד פייפל "אבנים וזרעים ואשפה ואצות. כל מני
 דברים."
 ופתאום התחיל לצחוק "אתה ילד מוזר. אינך רוצה
 לשחק במים?"
 "או!" קרא פטר "אני יכול? הים לא יתנגד?"
 "וודאי שלא" הים פרץ בצחוק רחב לכל אורך החוף
 וכל הגלים הקטנים צחקו גם הם "בוא, אלה מים
 נהדרים!"
 פטר רץ לחוף והתחיל לשחק במים. גלים כמו

"כנראה יש הרבה אבנים שם למטה, על
 הקרקעית."
 "בוודאי. אחדים מהם נופלות מההרים ונעשות
 קטנות יותר ויותר
 בדרך."
 "אך למה הן נופלות?"
 שאל פטר.
 פתאום דוד פייפל יצא
 מתוך הכיס של פטר.
 "אוך" אמר פטר "אתה
 מדגדג לי."
 "שטויות" אמר דוד

פייפל "אני קטן מדי כדי לדגדג למישהו."
 הוא עלה על כפתור חולצתו של פטר, העמיד פנים
 של מורא בית הספר והצביע באצבעו הקטנה על
 פטר.
 "רצית לדעת איך האבנים יורדות למטה. מה,
 לדעתך, עשה פלג המים, הא?"
 "הוביל מים" אמר פטר "מה עוד?"

סוסים לבנים רצו על פני המים ונשברו לגלים כל פעם יותר קטנים. הם השתדלו לא להרטיב את פטר אך הוא היה כה קטן וחסר אונים שלפעמים הפילו וגלגלו אותו על החוף. פטר עייף התיישב בסוף על החול ואז ראה שדוד פייפל עדיין מחזיק בכפתור חולצתו, ספוג מים ומסכן.

"הי דוד פייפל!" הוא קרא "אתה רטוב כולך! מדוע לא נעלמת? היית נשאר יבש!"
"מילא" מלמל דוד פייפל כשהוא שופך מים מהכובע שלו "קצת מים לא יזיקו לי, אבל יותר מדי עלולים להזיק לך. ואני צריך, הרי, לשמור עליך."
ונעלם שוב.

"לא התכוונתי להקשיב" אמר "אבל שמעתי ממילא את דבריכם. הייתם רוצים לדבר אתי?"

"בוודאי" אמר עץ אגוז "האם היית רוצה לדעת משהו במיוחד?"
 "רציתי לדעת מאין אתם מקבלים את הבגדים היפים שלכם" אמר פטר "כשעברתי כאן לפני זמן מה, נראיתם ערומים ועצובים למדי."
 "אנחנו מצמיחים אותם בעצמנו" ענה עץ לבנה והוא נע בחן ברוח קלה "אני שמח שאתה אוהב אותם."
 "אני חושב שהם נהדרים" אמר פטר "איך אתם עושים זאת?"

הים הצטער שפטר הולך כבר ונתן לו במתנה קונכייה נהדרת. כשפטר שם את הקונכייה לאוזנו, הוא יכול היה לשמוע את רעש הים מרחוק, כאילו שהיה בתוך הקונכייה. פטר הלך עכשיו זמן ארוך ופגש בדרך דברים מוזרים רבים. מדי פעם היה עוצר ושם את הקונכייה לאוזן כדי לשמוע את השירה של הים שבפנים.

יום אחד הוא הלך דרך יער שהיה מלא עצים בעלי עלים ירוקים בהירים, עלים ירוקים כהים, ועלים ירוקים מבריקים. על אחדים מהם ראה גם פרחים והם הריחו טוב. פטר הריח את האוויר והקשיב לאוושת העלים סביב.

"זה פטר" הוא שמע עצים שדיברו ביניהם "הוא קיבל את השנה הגדולה. האם עלינו לדבר אליו או להמתין עד שישאל אותנו דבר מה?" כך דיברו ביניהם העצים כי הם מחונכים היטב ולא מפריעים למחשבותיהם אם אתה זקוק לשקט. אבל פטר שמע את הלחש שלהם.

"זה בא מהשורשים" אמר הדולב "השרף מתחיל לזרום תחת פני האדמה והוא עולה בפנים עד שאנו

מקבלים את כל העלים והפרחים והפירות." "הייתי רוצה לעשות כך גם אני" אמר פטר בעצב "הבגדים שלי נראים מרופטים בהשוואה לאלה שלכם."

"אבל אתה כן מגדל את הבגדים שלך" נהם עץ אלון גדול "אל תתלונן, אדם צעיר. אתה מגדל בגדים הרבה יותר יפים מאלה שלנו." "למה אתה מתכוון?" קרא פטר כשהוא מביט על המכנסיים הבלויים שלו.

"אני לא מדבר על הבגדים החיצוניים. אני מתכוון לגוף שלך" אמר האלון.

"מה אתו" עכשיו פטר כבר לא הבין כלום. "אהא! ידעתי שלא תגיע רחוק בלי לקרוא לי" בא קולו של דוד פייפל מהכתף של פטר. "מה עכשיו מביך אתך?"

"האלון אומר שאני מצמיח את הגוף שלי. איך יתכן הדבר?"

"אז הביט על עצמך" אמר דוד פייפל "גופך שונה מגופו של כל אדם אחר, נכון?" "בוודאי" ענה פטר.

"זהו. זה גוף של פטר. לאלון גוף של אלון. לי יש גוף של דוד פייפל, אא.. פחות או יותר, כי אני מיוחד."

"אני יודע" אמר פטר "אתה מופיע ונעלם אז גופך אינו יציב במיוחד. אבל איך אני מצמיח את הגוף שלי?"

"מבפנים, כמובן. אתה הוא אתה ולכן גופך הוא מתאים לך. הוא לא יתאים לאף אחד אחר." פטר חשב הרבה זמן ובסוף אמר "כן, מובן. זה מסביר למה כל אחד נראה אחרת. כי הם אחרים."

"זהו זה" אמר דוד פייפל "ועכשיו אני חושב שהגיע
זמן שתפגוש כמה פרחים. כבר מסרת דרישת
שלום לורד?"

"לא, עוד לא פגשתי שום ורד" אמר פטר.
"אז בוא" ודוד פייפל קפץ לאדמה והתחיל ללכת.
רגליו הקצרות נעו כל כך מהר שפטר רק בקושי
הספיק ללכת אחריו. תוך זמן קצר הם הגיעו לגינה
יפה. היו שם ורדים אדומים וורדים לבנים, אירוסים,
שושנים, אמנון ותמר וחינניות. פה ושם נראה גם
נרקיס פורח.

דוד פייפל עצר ליד שיח של ורדים ורודים. דבורה
זהובה גדולה עפה ליד פטר וזחלה לתוך הפרח
הפתוח למחצה.

"מה היא עושה?" שאל פטר.

"היא אוספת צוף מהורד" אמר דוד פייפל.
"זה לא הכל מה שהיא עושה" חייך הורד "היא גם
אוספת את האבקה על המעיל הפרוותי שלה
ומביאה אותה לורדים אחרים."
"בשביל מה?"

ואז חשב עוד רגע.

"ומה אני עושה?" שאל "אני כנראה היחידי חסר תועלת בכל המערכת הזו. אולי הייתי יכול להעביר אבקה או משהו דומה. אבל אני כנראה מגושם מדי לכך" הוסיף בעצב.

"אל דאגה, פטר" קולו של דוד פייפל היה רך במיוחד "גם לך יהיה תפקיד משלך. אינך יכול למלא תפקיד של מישהו אחר ולכן תצטרך למצוא את שלך. אבל תמצא, בבוא הזמן." הוא קפץ שוב על כתפו של פטר והסתתר בצווארונ. "לך קצת הלאה" לחש "אינני רוצה שהורד ישמע."

"רק רגע" אמר פטר שנזכר את הבטחתו לסיגלית "סיגלית מוסרת לך דרישת שלום, ורד. עכשיו שלום."

"שלום" אמר הורד ופתח עוד עלה כותרת. כשפטר התרחק משיח הורד אמר לו דוד פייפל "לא רציתי לפגוע בו, אבל הוא לא יכול לבצע את הדברים הנפלאים שאתה אמור לעשות." "אני? אני לא שווה כלום" אמר פטר בעצב.

"כי האבקה צריכה לעבור לורדים אחרים כדי שהם ייצרו זרעים. הדבורים עוזרות לנו ואנו עוזרים להן. אינך יודע שכל הטבע עובד ביחד?" פטר חשב רגע "נדמה לי שהבנתי" אמר "הנהר עוזר לים, האדמה מזינה את העצים, הפרח מזין דבורים. וואו! זה הרי נפלא!"

"אתה טוב בהרבה מאלה האחרים" אמר דוד פייפל
בחומרה "אמרתי הרי שאתה יכול לחשוב. זוכר?"
"מ-מ-מ.. כן."

"ראה, כל זה זו מחשבה אחת גדולה" אמר דוד
פייפל כשהוא מצביע על הגן והשדות שסביב "זו
מחשבה יפהפה של רוח גדולה ומופלאה."
"ואתה חושב שאני אני יכול..."

"הי! חכה רגע" אמר דוד פייפל "אתה רק מתחיל.
אבל אתה יכול לחשוב מחשבות יפות ומועילות. אם
רק תזכור לא לחשוב רק על עצמך, יום אחד תוכל
לחשב עולמות כמו זה."

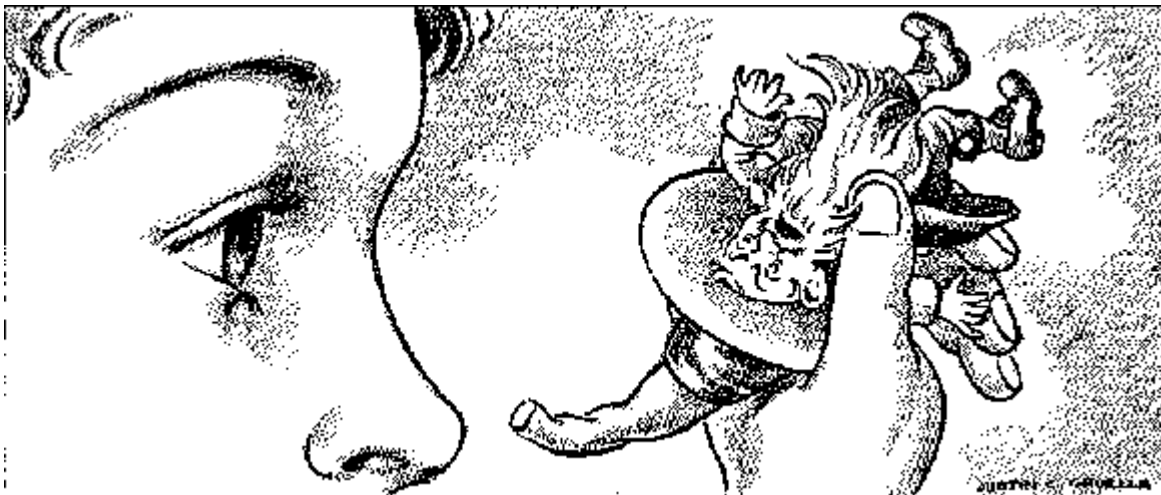
פתאום דוד פייפל כבר לא היה ופטר נשאר שוב
לבדו. אך הוא לא הצטער. היה לו על מה לחשוב.

הגדולה שלך לתמיד. אלה יהיו החיים הגדולים ולא השנה הגדולה."

"הו, דוד פייפל!" פטר כמעט וחיבק את דוד פייפל אבל פחד לפגוע בידידו הקטן. הוא רק הרים אותו והביט ישר בפניו "האם אתה באמת חושב כך?" "רק תוריד אותי!" קרא דוד פייפל בכעס מה "זו לא צורה לדבר עם איש זקן כמוני."

פטר ראה שהוא מחזיק את דוד פייפל עם ראשו כלפי מטה. הוא התנצל והפך אותו מיד. דוד פייפל עלה על הזרת שלו והמשיך "יש לך עוד קצת זמן עד שהשנה הגדולה תסתיים וכמה שתלמד בזמן הזה, כך יותר אוצרות יישארו בזיכרוןך. אז מוטב שתמשיך" הוסיף, ונעלם.

כל הקיץ נדד פטר דרך יערות ושדות ולמד לדבר בשפות השונות של היצורים החיים שם. "אוי" חשב לעצמו "השמש זזה שוב דרומה וסתיו מתקרב. בקרוב השנה הגדולה שלי תסתיים ולא אוכל יותר לדבר עם השדות

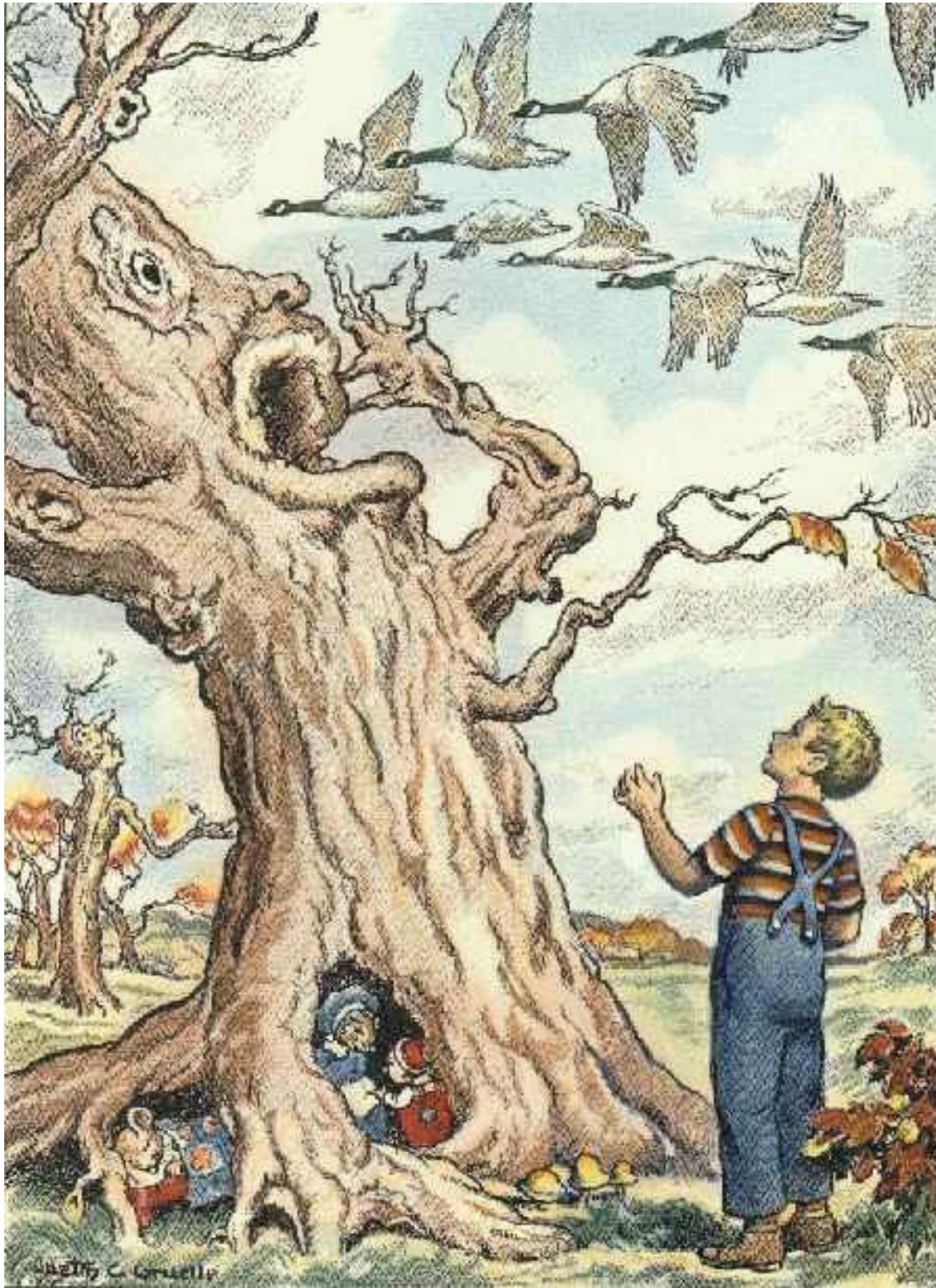

והעצים."

"תתעודד פטר" נשמע קולו של דוד פייפל. האיש הקטן ישב בנוחיות בתוך כובע של בלוט והתנדנד בו. "קיבלת משהו יקר ביותר, שתוכל לשמור לתמיד."

"מה זה?" שאל פטר מופתע. "קיבלת זיכרון. אם תוכל להישמר מהערפול שעוטף בני-אדם כאשר מתבגרים, תמשיך את השנה

פרק 9

פטר התחיל להזדרז. הוא רצה ללמוד כמה שרק יוכל לפני שתסתיים השנה הגדולה שלו, אבל לא ידע איפה להתחיל. הוא רץ מהר ולא הרגיש שענף קטן מידידו עץ הדולב תפס את חולצתו ועצר אותו. "או" קרא "תן לי ללכת".

"לאן אתה רץ?" שאל הדולב, אבל פטר כבר עבר. הוא נתקל בשורש של האלון הגדול ונפל על הפנים. "מה החיפזון הזה?" נהם האלון "אין לך זמן לעצור ולגיד שלום לידידים ותיקים?"

פטר שהיה כבר מוכן לרוץ הלאה עצר לפתע. "א-א-אינני יודע" גמגם.

"אילו הסתכלת טוב יותר בזמן הליכתך היית כבר יודע" נהם שוב האלון "הייתה גם נמנע מפצע בברכך" הוסיף כשהוא מביט על הרגליים של פטר. "וי! הן מדממות."

"כאן!" נשמע קול חדש ופטר ראה עלה רחב ושטוח המונח על הארץ "שמי חומעה. שים אותי על הברך והוא יפסיק לדמם."
"תודה!" אמר פטר כשהוא עוטף את ברכו הפצועה בעלה החומעה.

"הי" אמר כשהביט על הדולב "אתה באמת יפה. וגם אתה" הוסיף לעץ הלבנה הסמוך. הלבנה הניע את עליו הזהובים ואמר "הם יפים, נכון? אבל לא יישארו עלי הרבה זמן."
"כמה חבל" אמר פטר.
"זה לא חשוב" אמר הלבנה "באביב יצמחו חדשים. ואני מעדיף ירוקים."

"אתה סתם גנדרן" מלמל האלון "בעצם אני הייתי מעדיף להיות ירוק תמיד."
"מה ההבדל?" שאל פטר.
"אתה מכיר את האורנים והברושים" אמר האלון "יש להם מחטים במקום עלים והם ירוקים כל הזמן."
"דווקא שמעתי מערער אחד שזה מעייף אותו" אמר פטר "אולי לכם טוב יותר."
"פטר צודק" אמר הדולב כשהוא מנענע את עליו האדומים "לא הייתי רוצה להחליף את הצבעים היפים שלי במחטים ירוקים. וחוץ מזה הם לא נשארים על העץ כל הזמן, הם מתחלפים. החדשים שצומחים מפילים את הישנים לארץ. לכן עצי המחט הם תמיד ירוקים."
"אבל זה בדיוק מה שגם אני עושה" אמר פטר "אני תמיד נראה אותו הדבר, אבל אני יודע שזה לא כך, כי אני משתנה כל כך מהר שאינני אותו דבר אף פעם."

"בעצם כך עושים כולנו" אמר האלון ופיהק בקול רם
"הו, הם! טוב יהיה להירדם עוד מעט." ופתאום הוא
קרא בקול "הי, אתם! כבר חוזרים?"

פטר הסתכל לשמיים וראה להקת אווזי בר עוברת
מעליהם. הם עפו בשני קוים אלכסונים המתחברים
לראש חץ גדול. האווז המוביל בראש ענה, בלי
לשבור את המבנה המעופף, "הלו, אלון. אתה עוד
ער?"

"דווקא התכוונתי ללכת לישון" ענה האלון "אולי
תתנו לי קריאה ותעירו אותי כשתהיו בדרך
חזרה?"

"בוודאי" קרא האווז "הרי אנו עושים כך כל שנה.
נחזור עם השמש. שלום עכשיו."

"שלום! שלום!" נשמע הד כשכל האווזים קראו
ברכה, בלי לשנות את מקומם במבנה שלהם,
ונעלמו מהר בדרום.

"אני לא יודע איך אתם" אמר הלבנה "אבל אני
מרגיש מנומנם. כל השרף שלי ירד כבר אל

השורשים והם התחילו לגדול. אז אחל לכם חורף

טוב. תסלח לי אם אלך עכשיו לישון?" הוא פנה
לפטר.

"כמובן" ענה פטר "לילה טוב."

האלון ישן כבר ופטר הלך משם בשקט. הוא הרגיש
שוב בודד והיה מאוד רוצה לראות את דוד פייפל

ולדבר אתו, אך דוד פייפל לא הופיע. פטר ידע כבר
שהאיש הקטן בא רק כדי לענות על שאלות ולכן
התחיל לחשוב על איזושהי שאלה קשה מאוד, אבל
שום דבר לא בא לראשו. ואז התחיל לחפש מה

יוכל לגלות בעצמו. ופתאום נזכר. האווזים! למה הם עפים דרומה?

"דוד פייפל!" קרא "דוד פייפל!"

"אל תעשה רעש כזה!" אמר דוד פייפל מכתפו
"אתה לא נותן לי לחשוב. מה אתה רוצה לדעת?"
"האווזים, דוד פייפל. איך הם יודעים לאן עליהם לעוף?"

"שאלה טובה" אמר דוד פייפל "איך הדם שלך יודע לאן לזרום בתוכך?"

"בתוכי?" פטר הופתע "מה שייך..?"
"ענה לי!" אמר דוד פייפל בחומרה.

"אז יש ורידים ועוד כאלה.."

"זהו! כמו שיש ורידים ועורקים בתוכך, יש ורידים ועורקים של החיים באדמה ובאוויר. האווזים רק הולכים לפי זרמי החיים האלה. זה פשוט, כשיודעים איך."

"או" פטר חשב רגע "אתה אומר שהם הולכים וחוזרים בדרך שאינך יכול לראות?"
"נכון."

"אבל.." קרא פטר "אבל זה גם מה שכדור הארץ עושה כשהוא נע סביב השמש."

"תפסת מיד!" דוד פייפל נראה שמח מאוד וחיך אל פטר "פטר, ילדי, אתה מתקדם נהדר!"
ונעלם, כשהוא משאיר הרגשה חמימה בלבו של פטר.

אבא ואמא שלו לא ידאגו. מוזר ששכח עליהם
 במשך כל השנה!
 "אל תדאג" אמר דוד פייפל "הם לא יודעים שהלכת
 מהבית."
 "אבל כל השנה!" קרא פטר.
 "זה מה שאתה חושב" אמר דוד פייפל ופתאום הוא
 עלה על כתפו של פטר.
 "החזק חזק!" קרא והם שוב עפו גבוה לתוך כחול
 השמיים.
 הם נחתו, כמו בהתחלה, על הכוכב הגדול היפה,
 אותו פטר זכר.
 "כאן ההתחלה והסוף" אמר דוד פייפל "תמיד אותו
 הדבר, כפי שאתה יודע."
 פטר לא הבין.
 "מדוע באנו הנה?" שאל.
 "כי אתה צריך לראות בעצמך" אמר דוד פייפל
 "אמור, איפה כדור הארץ?"
 "זה הפרור השלישי מהשמש ששמאלה לכוכב
 הגדול שם."

האדמה הייתה כבר קשה ונעשה קריר. פטר ידע
 שהשנה הגדולה מגיעה לקיצה.
 "סביב השמש! סביב השמש!" הוא חשב לעצמו

"מעניין סביב מה נעה השמש עצמה."
 "פטר!" נשמע קולו של דוד פייפל. פטר הסתכל
 וראה את האיש הקטן נשען על פטרייה.
 "עכשיו תחזור הביתה" אמר דוד פייפל.
 "אבל דוד פייפל" פטר כמעט בכה "עוד לא קיבלתי
 תשובות על מחצית מהדברים שרציתי לדעת." ואז
 נזכר שהיה כבר בדרך שנה שלמה. הוא חשב האם

"נכון. תוכל להגיד באיזה מקום על המסלול הוא נמצא עכשיו?"
"באותו מקום כמו קודם" אמר פטר.
"מה פירוש הדבר?" שאל דוד פייפל בקולו החמור ביותר.
"האם זה לא אומר שהוא עבר פעם אחת סביב השמש וחזר?"

"פטר" אמר דוד פייפל וליטף את צווארו "אתה ההצלחה שלי. אחזיר אותך עכשיו, אבל תזכור, אם

תמיד תאהב את כדור הארץ והכל שעליו, השנה הגדולה תישאר אתך כל חייך. ואינך צריך לפחד מדבר כי בפנים אתה פטר האמיתי ושום דבר לא יכול לפגוע בך."
דוד פייפל משך את אוזנו של פטר בחיבה ואז קרא "קדימה!"
והם עפו דרך השמיים עם אלפי הכוכבים הנוצצים. פטר הרגיש כאילו גם הוא כוכב שנע במסלול גדול שאף אחד לא יכול לראות, אך הוא יודע עליו איכשהו.
ופתאום הוא מצא את עצמו במיטה הלבנה שלו, והרגיש שהוא בדיוק מתעורר. שום דבר לא השתנה. הגלגליות שלו מונחות היו בפינה, שם הניח אותן בערב. פרחי הבר על הכוננית אפילו לא נבלו.
"מה?" קרא פטר כשהוא מתיישב במיטה "זה היה בסך הכל חלום!"
אבל האם זה היה חלום? שנים רבות אחרי כן שמע פטר את קולות הטבע. ולפעמים, כשהקשיב היטב, יכול היה גם להבין אותם.